

Sophie Hellinger: Konstelace na téma „Koronavirus“

(Bad Reichenhall, 23.2.2020)

1. Předmluva Sophie Hellinger:

„Přesně před třemi týdny o masopustním víkendu se v Bad Reichenhall konaly rodinné konstelace. Jeden účastník, který slyšel v rádiu, že se v Miláně objevily případy nakažení virem, se zeptal, jestli bychom k tomu mohli nějak přispět. Proto jsem vedla konstelaci, jejíž výsledek zde můžete vidět. Konstelace ukázala, že nás virus příliš rychle neopustí, že je to úkol pro lidstvo celého světa a že nejde o jednotlivce, nýbrž o nás o všechny. A také že budoucnost tady vždy bude, bez ohledu na to, co se právě děje. Neznamená to, že máme v dnešní turbulentní a napínavé době upadnout do deprese nebo strčit hlavu do písku. Je to výzva pro každého jednotlivce, protože každý z nás přispívá svým dílem k tomu, jak to bude dál. Měli bychom zůstat bdělí, přítomní, neupadat do deprese a s nadějí zůstat ve službě lidstvu. Měli bychom otevřít oči a být k dispozici. My jako celek jsme důležití. Týká se to lidstva jako celku. Nejde o jednotlivce, nýbrž o nás o všechny. A těžké rány osudu jsou naši největší učitelé - to už víme dlouho. Být plní naděje, bdělí a upřímní, to je náš úkol.“

2. Konstelace:

- pohyby duše, beze slov
- role:
  - ✓ Virus = (V)
  - ✓ Zástupci čínského národa = (Č1), (Č2), (Č3), (Č4), (Č5), (Č6)
  - ✓ Zástupci světové populace = (SP1), (SP2), (SP3), (SP4), (SP5)
  - ✓ Budoucnost = (B)
  - ✓ Hellingerova škola = (HŠ)

3. Komentář Sophie Hellinger po konstelaci:

Po proběhlé konstelaci nejdříve Sophie seznámila zástupce s tím, jaké role představovali. Kromě (V) a (Č1) to do té doby nikdo nevěděl.

„Viděli jsme, že budoucnost vůbec nic nechce. Jeden zástupce čínského národa šel mezi ostatní obyvatele světa. Je jich mnoho. Virus ho tam poslal. Virus měl o čínský národ velký zájem. Čas od času to vypadalo, že virus skončil, ale on se opět zvedl. Poslechněme si, co nám k tomu zástupci řeknou. Začneme u viru.“

4. Sdílení z rolí:

VIRUS (V) - Alexander: „Musím si napřed vzpomenout. Bylo toho mnoho. Cítil jsem se jako velmi velký, jako učitel, který žáky trestá, ale nezlobí se na ně. Pak jsem se různě pohyboval, až jsem přišel k Olze (HŠ) a cítil jsem její velikost. Byla velice velká. Pochopil jsem, že je potřeba (Č1) dovléct k ní, aby se jí poklonil. Bylo to ale těžké, protože (Č1) byl domýšlivý a arogantní a nechtěl se poklonit. Poprvé se to podařilo, když byl u Olgy (HŠ), tam se přestal bránit a poklonil se a už nekladl tak velký odpor. Chápal jsem, že mám (Č1) naučit pokoře a že ho musím poslat k ostatním, aby se na něj nedívali shora. V Číně

to jen tak neskončí, každý se tam má co učit. Musel jsem se pak dívat na Sophii. Pro (Č1) je jen jedno řešení a to má Sophie. Když se (Č1) sklonil před Sophií, ulevilo se mi a měl jsem pocit, že můj úkol byl splněn. Teď je všechno v pořádku. To je všechno. Možná do toho míchám i něco osobního. Byl jsem totiž v Číně. Oni tam měli svou medicínu a kvůli své domyšlivosti a aroganci ji nepoužívají. Ale možná je to jen mé osobní vnímání.“

2. ZÁSTUPCE ČÍNSKÉHO NÁRODA (Č2): „Když Sophie řekla, že tohle byla Hellingerova škola (*ukazuje na HŠ*), cítila jsem se jako malá holčička před ní jako velkou mámou. Byla jsem před její velikostí bezmocná.“

2. ZÁSTUPCE SVĚTOVÉ POPULACE (SP2): „Ve své výchozí pozici jsem byla zoufalá a bezmocná. Celá moje cesta byla o totálním odevzdání. Tady (*sedí u HŠ*) jsem měla pocit naprostého přijetí.“

4. ZÁSTUPCE SVĚTOVÉ POPULACE (SP4) - Nina: „Cítila jsem k (V) velkou lásku. Vnímala jsem, že není sám o sobě, že za ním stojí něco většího. Bylo pro mě velmi zajímavé dostat se s ním do interakce. Chtěla jsem zjistit, jestli by se dal ovládat. Chtěla jsem s ním tančit. (*V přikyvuje, že i on s ní chtěl tančit.*) Připadalo mi, že se nechává vést mým pohybem. Pak se dostal opět do vlastní síly, která byla na mě nezávislá. Musela jsem se na něj stále dívat z očí do očí a stále sledovat, kam půjde dál, abych s ním zůstala v pohybu. V jednom momentě, když byl dole, jsem uviděla (B). Neměla jsem ale impuls k pohybu směrem k (B). Chtěla jsem mít (V) stále v zorném poli. A když se ke mně (V) přiblížil, chtěla jsem na něj dát nohu, ale zároveň jsem věděla, že když na něj dá nohu ještě někdo další, posílí ho to. To se také stalo a on vstal. Pak jsme šli společně k (HŠ). Měla jsem pocit, že představuje něco velkého a že na tom, co udělá, závisí jednání (V). (*V doplňuje, že HŠ vnímal jako absolutní harmonii, velkou a krásnou.*) Neustále jsem se ptala sama sebe, co mám udělat, abych situaci zlepšila. Poklekla jsem a sklonila jsem hlavu, ale cítila jsem, že to bylo k ničemu. Ona to nepotřebuje. Pochopila jsem, že musím vstát a žít dál. Pak jsem se na ní (HŠ) nějakou dobu dívala, ona mě odstrčila a mě to opět táhlo k (V), ze kterého jsem cítila blízkost, a byla jsem ráda, že jsem ho opět našla.“ (*V doplňuje, že mu SP4 také před HŠ sklopila hlavu a on se v pokloně vzdálil.*)

3. ZÁSTUPCE SVĚTOVÉ POPULACE (SP3): „Cítila jsem se vinná před Číňany, že jsem je využila. Když přišel (Č1) ke mně a nabízel mi ruce, skoro jsem to nemohla snést, protože jsem ho přezírala. Byla jsem v kontaktu jen s tímto národem (Číňany) a pohybovala jsem se podle nich. Když šli k zemi, šla jsem také k zemi. Když přišel (V), věděla jsem, že je to něco nového, kde nemám co dělat. Bylo mi to líto.“

3. ZÁSTUPCE ČÍNSKÉHO NÁRODA (Č3): „Cítila jsem se jako bych představovala děti. Jako bych seděla na žhavých uhlících. Byla jsem velmi zoufalá. Prosila jsem (V), aby lidé něco udělali, aby se vzpamatovali a pomohli mi. S příchodem (HŠ) se pro mě objevilo obrovské světlo. Šla jsem k ní a cítila jsem se u ní bezpečně. Měla jsem velký strach před čínským národem (Č1). Chtěla jsem, aby se Číňani dívali na (V), protože jsem měla pocit, že jsou slepí a nevědí, co dělají. Když sem k (HŠ) přišli i ostatní, měla jsem pocit, že si můžu odpočinout. Cítila jsem se bezpečněji a byla jsem klidnější. Přitom všem jsem se chtěla dívat na (B). Ale nebylo to možné. Necítila jsem se bezpečně. Na konci jsem měla pocit, že nemůžu dýchat. Pak přese mě přešla nějaká vlna uvolnění a já jsem se opět cítila jako dítě. Cítila jsem absolutní klid.“

5. ZÁSTUPCE ČÍNSKÉHO NÁRODA (Č5): „Také jsem se na začátku cítila jako dítě. Vedlo mě to dolů, bylo mi zle, a když jsem spadla, necítila jsem klid. Chtěla jsem křičet, cítila jsem zoufalství, ale nemohla jsem nic dělat. Měla jsem pocit, že omdlím a současně, že se zblázním. Když jsem uviděla (HŠ), cítila jsem, že můžu být svobodná a volná, když se postavím za ni.“

1. ZÁSTUPCE ČÍNSKÉHO NÁRODA (Č1): „Cítil jsem stud, že si to nezasloužím. Snažil jsem se najít jinou cestu než ostatní, protože jsem cítil, že to může zmírnit můj pocit hanby. Od začátku do konce jsem cítil, že (V) je můj přítel. I když jsem se necítil dobře, vnímal jsem, že to se mnou (V) myslí dobře. Snažil jsem se změnit mínění druhých o mně. Chtěl jsem se cítit silněji a hrději a méně se stydět, ale to nefungovalo. Na konci, když do mě (V) strkal, abych se poklonil, věděl jsem, že to musím udělat a přiznat, že jsem se mýlil. Ale nechtěl jsem se přiznat. Stydím se tak moc, že to nemohu unést. Když pak Sophie tleskla, aby upoutala mou pozornost, věděl jsem, že je v pořádku, když se přiznám, že jsem se mýlil, a nic se nestane.“

4. ZÁSTUPCE SVĚTOVÉ POPULACE (SP4) - Nina: „Silně mě drželo zpátky, že měla (HŠ) založené ruce. Nebyla jsem si jistá, co to znamená. Jestli je pro mě otevřená, nebo zavřená. Nevěděla jsem, jak se mám chovat, co se v ní děje.“

BUDOUCNOST (B): „Měl jsem stále naprostý přehled. Cítil jsem absolutní neutralitu, ať se dělo cokoli. Na všechno jsem se díval bez zaujetí, vše mělo stejný význam. Na samém začátku to nicméně zastíňovalo to, co jsem cítil za sebou. Byly tam obrovské síly, které mi teď – popsáno z mého lidského pohledu - nepřipadaly příjemné. Měl jsem husí kůži. Byly za mnou obrovské síly. To, co se dělo přede mnou, bylo, jako když na jevišti hrají nějací lidé divadlo. To bylo na začátku. To, co bylo za mnou, nemělo lidský charakter. Byly tam jednoduše obrovské síly a to vepředu bylo jako divadelní jeviště. (V) jsem celou dobu vnímal jako nástroj – tedy také plně neutrální. V průběhu dění jsem získal pocit: No dobře, až bude čas, tak (V) odejde a za pár let přijde další nástroj. Co bylo zajímavé, že když jsem díky svému přehledu nad vším děním pozoroval člověka, který byl smutný, zoufalý a plakal, nebylo tam nic. Teď, když vím, že jsem byl Budoucnost, tak bych řekl, že tam nebyla žádná budoucnost. Zatímco u lidí, kteří zvedli hlavu a něco dělali, tam bylo světlo, život a síla. Tam to bylo v pořádku. Když se na mě takoví lidé dívali, říkal jsem si: OK, teď se něco hýbe. Bylo to jako fotka a pak tam zase nebylo nic, protože dotyčný nebyl u sebe. Nejdůležitější kontakt jsem měl s (Č1). V jeden moment se na mě díval, zvednul se a já jsem cítil, že se něco děje. Pak mě chtěl postavit někam jinam, ale já jsem neměl pocit, že by se mnou šlo hýbat. Ta síla, která v tu chvíli vznikla a která mohla něco změnit, se ztratila. Ty velmi mocné síly, které byly celou dobu přítomné a působily za mými zády, se ztratily ve chvíli, kdy vstoupila ta v červených šatech (HŠ). Pak už jsem je necítil. Když ty síly za mnou zmizely, pořad jsem se divil, proč v tom loutkovém divadle ostatní pokračují. Už nebyl důvod. A oni v tom stále pokračovali. Bylo vždy příjemné, když byl někdo u sebe – v tom bylo světlo. V tu chvíli jsem měl pocit, že je to ok, že se konečně něco děje.“

HELLINGEROVA ŠKOLA (HŠ) - Olga: „Já jsem to cítila tak, že kdyby se všichni shromáždili u mých nohou a připojili se ke mně, bylo by to správné. Ne protože bych se chtěla povyšovat, ale protože je to tak v pořádku - to je ten řád. Když ke mně Alexander (V) přivedl Ninu (SP4) a (Č1), cítila jsem, že to bylo správné. Říkala jsem si: Šikovnej kluk, splnil svůj úkol. (Č1) se nevzdal, nepustil si to k sobě. A proč jsem stála s překříženýma rukama? Říkala jsem si: Co ještě přijde? Protože tam proběhly nějaké tanečky. Připadalo mi to legrační, jako cirkus. Pak se přede mnou Nina (SP4) sklonila a Alexander jako (V) také. Ona mě začala o něco prosit a mě napadlo, že po mně zase něco chce. Já jsem neměla co dát – vše jsem už dala. Ona vstala. Pak mě rozčilovalo, že u mě stojí, ale nic nedělá. Našla jsem očima Alexandra (V) a jako bych ho zavolala, aby to řídil. Důležití byli (Č1) a Nina (SP4). Kdyby se někdo z nich poklonil a zůstal by tady, pak by bylo hotovo a mohli bychom jít dál.“

5. Závěrečný komentář Sophie Hellinger:

„Děkuji všem. Může někdo něco takového vymyslet? Vždycky jsem se ptala: Berte, jak jsi to našel? Takové revoluční myšlenky, které vše dosavadní převrátí naruby. A on odpověděl: Já jsem to nenašel, ono si to našlo mě. Nenašel jsem to, bylo mi to darováno. Proto dávám svůj život do této služby. Zjevně existuje něco mnohem většího, než si myslíme. Proto se na mě Anna (tlumočnice) jednu chvíli podívala, protože už jsme to viděly ve vícerych konstelacích. Ale já na to neslyším. Já jsem jen malý člověk. Jak mám vyřešit tak velký úkol? To není úkol pro mě. Poprvé se to jasně ukázalo, když byl Bert v roce 2013 v nemocnici a my jsme tam stavěli konstelaci. Byl opravdu na umření. Lékaři řekli, že je to konečná fáze. Postavili jsme konstelaci a tam se projevilo něco podobného ve smyslu: Nedělej si starosti, půjde to dál, máš tady svůj úkol. Tak uvidíme, kam to povede dál.

Vidíme, že nás virus jen tak neopustí. Bude utíchat a znovu se probouzet a takto stále dokola. Na začátku jsem řekla, že je to lekce pro čínský národ. Pro mě bylo nové, když jsem byla v Číně a ptala jsem se, jestli by bylo možné udělat to nebo zařídit ono, a na to jsem dostala reakci ze strany Číňanů, ať už se tímto způsobem nikdy neptám. Možné je všechno. Řekni, co máme udělat, a my to uděláme. Já jsem říkala, že to snad není možné. Nejsou tam zkrátka žádné hranice, které by určovaly, že to jde odtud až sem a ne dále. Je neuvěřitelné, čeho čínský národ dosáhl. To si neumíme představit ani v nejmenším. Nicméně cena za to je velmi vysoká. Skromnosti a pokoře je třeba se učit. Existují zákony, které my neznáme a podle nichž má vše svůj řád a svoje místo. Nekonečný růst není možný. Za 1000 či 2000 let bude jedno, jestli nyní zemře 5 miliónů nebo 5 miliard lidí. Nehraje to žádnou roli. Jak říkala Budoucnost (B) – někteří lidé se dívali zpříma a vypadalo to nadějně, ale pak opět ztratili napojení. Takže někteří zůstanou. Dojde k regulaci - komu bude dáno přežít, přežije. Je na každém z nás, abychom čas, který máme k dispozici, žili v lásce, bdělosti, pokoře, skromnosti a svědomitosti. Nikdo z nás neví, kolik času mu zbývá. Díky Bohu za to, že to nevíme. Mayský kalendář označuje toto období za čas obrovské transformace světa. Není na místě se bát a znepokojovat se. Co můžeme udělat, je být vědomí, láskyplní, bdělí a starostliví. Ve výsledku nehraje žádnou roli, jestli budu ještě žít 10 let nebo jen 1 rok. Z hlediska světa je to jedno. A proto budme vděční za vše, co jsme doposud dostali, a budme otevření tomu, co ještě dostaneme, aniž bychom tajně doufali, že virus zůstane někde daleko. Když Itálie reaguje tak silně, je v pozadí něco, čemu ještě nerozumíme. Užívejte života a opatrujte se.“

(překlad: Tereza Markovová)